

Oda la Pàtria
de Bonaventura Carles Aribau

I

*A Déu síau, turons, per sempre a Déu síau;
o serres desiguals, que allí en la pàtria mia
dels núvols é del cel de lluny vos distingia
per lo repòs etern, per lo color més blau.*

*A Déu tu, vell Montseny, que des ton alt palau,
com guarda vigilant cobert de boyra é neu,
guaytas per un forat la tomba del Jueu,
e al mig del mar immens, la mallorquina nau.*

II

*Jo ton superbe front coneixia llavors,
com conèixer pogués lo front de mos parents;
coneixia també lo so de tos torrents
com la veu de ma mare, o de mon fill los plors.*

*Mes arrancat després per fats perseguïdors
ja no conech ni sent com en millors vegades:
així d'arbre migrat á terres apartades
son gust perden los fruits, é son perfum les flors.*

III

*¿Què val que m'haja tret una enganyosa sort
a veure de més prop las torres de Castella,
sí el cant dels trobadors no sent la mia orella,
ní desperta en mon pit un generós record?*

*En va a mon país en als jo em transport,
e veig del Llobregat la platja serpentina;
que fora de cantar en llengua llemosina
no em queda més plaer, no tinch altre conhort.*

IV

*Pláume encara parlar la llengua d'aquells savís
que ompliren l'univers de llurs costums é lleys,
la llengua d'aquells forts que acataren los Reys,
defengueren llurs drets, venjaren llurs agravís.*

*Muyra, muyra l'íngnat que al sonar en sos llavis
per estranya regió l'accent natiu, no plora;
que en pensar en sos llars no es consum ni s'enyora,
ní cull del mur sagrat las lires dels seus avis.*

V

*En llemosí sonà lo meu primer vagit,
quan del mugró matern la dolça llet bevia;
en llemosí al Senyor pregava cada día,
e càntichs llemosins somiava cada nit.*

*Sí quan me trobo sol, parl amb mon esperit,
en llemosí lí parl, que llengua altra no sent,
e ma boca llavors no sap mentir, ní ment,
puix surten mas raons del centre de mon pit.*

VI

*Ix doncs per expressar l'afecte més sagrat
que puga d'home en cor gravar la mà del cel,
o llengua a mos sentit mes dolça que la mel,
que em tornàs las virtuts de ma innocent edat.*

*Ix, é crida pel món que may mon cor íngnat
cessarà de cantar de mon patró la glòria
e passia per ta veu son nom e sa memòria
als propís, als estranys, a la posteritat.*